

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 51. Vicelinus Episcopus Oldenburgensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII. iam illa Jurisdictione, qua Antecessores
 A.C. 1151. ejus in Episcopos Daniæ, Norwegiæ &
 Sueciæ potiebantur, careret. Hanc igitur
 tum precibus, tum donis a Papa &
 Imperatore sibi iterum obtinere frustra
 conatus, memoratos Episcopatus propin-
 quos, in regione Sclavorum positos,
 restaurare aggressus est. Quare Episco-
 pum Oldenburgensem consecravit Vice-
 linum, Presbyterum Venerabilem, qui
 ad propagandam in Holsatia fidem annis
 non minus triginta piissimo labore de-
 sudabat; Eminchardum vero Hartwicus
 Episcopum Megalopolitanum ordinavit.

§. LI.

Vicelinus Episcopus Oldenburgensis.

Vicelinus in Dicecesi Mindensi parenti-
 bus magis virtute quam censu con-
 spicuis natus, pueritiam jam egressus,
 literis operam dare cœpit, primum in
 patria sua, deinde Paderbornæ, sub
 Hartmanno Magistro celeberrimo, qui
 ardentissimam sciendi cupiditatem in
 Vicelino temperare coactus est (*).
 Postea

*Helm. I.
 c. 43. c. 45.*

(*) Cum hic aliqua Episcopatus Paderbor-
 nensis occurrit mentio, ansa mihi præbetur,
 tristem & dubiam antiquissimæ hujus Ecclesiæ
 fortem, qua hodie premitur, quin etiam pericu-
 lum Rei Catholicæ non nullum commemorandi.
 Nempe Ecclesiæ Paderbornensis, Monasteriensis,
 & Hildes-

Postea Vicelinus Scholæ Bremensi præ- Sæcul. XII.
fectus est sub Friderico Archiepiscopo, A.C. 1151.
cui, omnibusque Viris, in illa Ecclesia
pietate

& Hildesheimensis per obitum Serenissimi Ele-
ctoris Coloniae Clementis Augusti, initio anni
1761. inter medios belli truculenti (quod in
Germania haud ambigue a Protestantibus agres-
soribus etiam Religionis causa geritur) tumultus
Pastore suo amantissimo & vigilantissimo privatae
sunt. Tres memoratae modo Ecclesiae hodie
armis Protestantium occupantur, earundem Ec-
clesiarum Canonicis Cathedralibus a supremo
belliduce, Regis Angliae nomine, districte pro-
hibitum, ne per electionem Ecclesiis vacantibus
Episcopos dent. Canonici Paderbornenses cu-
stodiae traditi sunt. An vero haec omnia, salva
pace Westphalica, fieri possint, illorum, quibus
competit, iudicium esto.

Ceterum Episcopus Vicarius Paderbornensis
in Pontificalibus Generalis, ut solertissimus est,
de custodia elapsus Bonnam se recepit. Hac
die vero, qua haec scribo, octava Januarii anno
millesimo septingentesimo sexagesimo secundo
idem Reverendissimus Episcopus in nostro Mona-
sterio Benedictino-Ettalensi, ubi olim inter il-
lustrissimos Collegii Alumnos educatus, & post-
ea anno millesimo septingentesimo trigesimo
Sacrum Ordinem professus est, fraterno affectu
diversatur, & in Festo Epiphaniae, raro inter
Episcopos exemplo, coram plebe e Cathedra
dixit. Eundem Praesulem, Josephum ex illu-
strissima Familia Comitum de Gondola ortum,
Cle-

Sæcul. XII.
A.C. 1151.

c. 47.

pietate insignibus, carissimus erat, Clericis autem negligentibus & licentiosè viventibus terribilis. Accusabatur etiam quod discipulos suos nimio rigore castigaret, quorum tamen aliqui non obscura nominis fama extiterunt, atque inter ceteros Ditmarus juvenis. Elapsis exinde aliquot annis Vicelinus in Franciam profectus, ipse severioribus disciplinis vacaturus, Ditmaro in itineris socium adsciro, Laudunum venit, ut se Magisterio duorum fratrum Rudolphi & Anselmi, quibus nemo magis illa ætate in explanatione S. Scripturæ clarebat, subderet. Tribus annis his Præceptoribus usus, quæstiones curiositatem foventes vitabat, & disputationes non necessarias. Inde perfectionis desiderio motus a carnibus abstinere & corpus suum cilicio macerare statuit. Inter Clericos ad Acolyti gradum solummodo pervenerat; noluerat enim ad altiorem ascendere, timens ne ejus deinde poenitentia subiret, quod juvenili impetu elegerat. Sed elapsis illis tribus annis, quos in Francia scientiarum studio dederat,

in

Clemens XIII. Pontifex Maximus, explorata ipsius pietate, doctrina, & zelo Missionum Septentrionalium Vicarium Apostolicum, cum solitis Juribus & facultatibus, dato Brevi Apostolico anno 1761. die 5ta Octobris constituit.

in patriam redire & Ordines Sacros suscipere decrevit.

In Germaniam redux Vicelinus S. Norbertum adiit, tunc in Cathedra Magdeburgensi sedentem, qui perspecta ejus pietate Presbyterum ordinavit. Tunc vero sacerdotali zelo fervens, cupiensque Ecclesie prodesse, cum comperisset Henricum Sclavorum Principem, domitis barbaris nationibus, totum in eo esse, ut veram Fidem inter Paganos dilataret, ad Adalberonem Archiepiscopum Bremensem se contulit, qui, approbato ejus consilio, ipsum Auctoritate Archiepiscopali ad predicandum Sclavis Evangelium, & Idololatriam extirpandam misit. Nec mora, Vicelinus cum duobus Presbyteris, qui operam suam ad opus Apostolicum condixerunt, in Sclavorum Regionem ingressus, ab Henrico Principe licentiam predicandi, & Ecclesiam Lubecensem, in qua Officia Divina peragerent, impetrat. Verum cum Henricum Principem præcox fatum eripuisset, provincia bello civili turbata, Falderæ in terminis Holsatiæ, qua Sclavorum terras spectat, substiterunt. Incolæ Religionem Christianam profitebantur, cujus nihil nisi nomen servabant; nam antiquis suis superstitionibus inhærebant, & lucos fontesque adorabant. Ubi autem Vicelinus eorum animos sibi conciliavit, ausculta-

Sæcul. XII.
A.C. 1151.

c. 47.

c. 48.

Sæcul. XII.

A. C. 1151.

scultabant attoniti, de felicitate vitæ futuræ & de corporum resurrectione differentem, incredibilis hominum multitudo ad pœnitentiæ remedium confugit, & Vicelini prædicantis fama totam provinciam Nordalbingensium implevit. Ipse Ecclesias propinquas cœpit invisere, populos docens, peccatores corripens, lites componens, lucos profanos omnesque Paganorum ritus abolens. Sanctitatis fama complures Discipulos ad Vicelinum perduxit, tam Clericos quam Laicos, qui piissima societate inita promiserunt, se uxores nunquam accepturos, sed orationi, ægrotis levandis, nutriendis pauperibus, propriæ aliorumque salutis omni virium contentione vacaturos esse. Præcipue pro conversione Sclavorum Deum orabant; sed non cito eorum preces cœlum exaudivit.

c. 54.

Lotharius Imperator, Vicelinum hortantem secutus, condita arce Sigeburgensi ad Travam amnem & fundata ibidem Ecclesia, eidem & arcis & Ecclesiæ curam commisit, eo consilio, ut Sclavis omnibus, Religioni Catholicæ subjectis,

c. 55.

Vicelinum Episcopum daret. Sed Imperatore brevi post fati functo, nibilefectum, & bella inter Henricum Super-

c. 56.

bum atque Albertum Ursum exorta Vicelinum cum sociis suis Falderam redire compulerunt, ubi complura miracula præfer-

præsertim in hominibus a dæmone obsessis edebant. Haud diu post Ditmarus, olim Vicelini Discipulus, tunc vero Capituli Bremensis Decanus, relictis omnibus, ad Magistrum suum, ejusque Congregationem Falderanam rediit, cumque esset zelosissimus & virtutis amantissimus non leve auxilium Vicelino præstitit. Talis erat Vicelinus Presbyter, cum eum Hartwicus Archiepiscopus Bremensis die Dominica nona Octobris anno millesimo centesimo quadragesimo nono Episcopum Oldenburgensem ordinavit. Quia vero istud, Henrico Leone Saxonix Duce inscio, molitus fuerat, ab eo Principe omnibus totius anni decimis privatus est. Verumtamen cum Episcopus ordinatus ad Ducem se contulisset, ille placatus tutelam suam Præsuli promisit eo pacto, ut Investituram a se acciperet. Dura videbatur Vicelino conditio, quandoquidem omni retro consuetudini adversabatur, Episcopum manu alterius quam Imperatoris investiari. Optimatum aliquis, Episcopi Vicelini amicus, suadebat; obsequeretur voluntati Ducis propter salutem Ecclesiarum in Sclavia, dicens, ipsi nec Imperatorem nec Archiepiscopum præsidio esse posse, si Dux, in cujus potestate tota provincia esset, obsisteret. Petiit ergo Episcopus inducias ad deliberandum, & inter-

Sæcul. XII.

A.C. 1151.

Henricus

Leo.

c. 59.

c. 70.

Sæcul. XII.
A. C. 1151.

c. 71.

74.

interea Hartvicum Archiepiscopum consuluit, qui vehementer hortatus est, ne Investituram a Duce peteret, adjiciens, solum Imperatorem Episcoporum Dominum esse, cujus Vasalli esse Principes ceteri ambirent. Quia autem Saxonie Dux Vicelinum acerbe habebat, decimas detinebat, & quæcunque petebat, denegabat, cessit tandem tempori & investiri se, tradito Baculo, passus est.

Paulo autem post graviter afflictus est, amisso Ditmaro, carissimo suo Discipulo, quem ei in Vigilia Pentecostes die decima septima Maji anno millesimo centesimo quinquagesimo secundo mors eripuit.

§. LII.

Patriarchæ Constantinopolitani.

Cinnam.
lib. 2. c. 18.
Sup. n. 26.

Constantinopoli Patriarcha Nicolaus Muzalon, anno millesimo centesimo quinquagesimo primo, loco cedere compulsus est. Is, cum Ecclesiam Constantinopolitanam regere cœpit, vituperabatur ab omnibus, quod contra Canones Sedem Patriarchalem usurparet, postquam Episcopatum abdicasset, relicta Sede Cypria. Initio equidem animum contra Adversariorum molimina obfirmavit, sed tandem querelis ad Imperatorem delatis, intelligens, certissime futurum, ut causa caderet, noluit diem expectare, qua